

ČESKÁ REPUBLIKA

 ROZSUDEK
 JMÉNEM REPUBLIKY

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

22.6. 1998

VRCHNÍ SOUD V PRAZE

Ino.

23. září 1998

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Miloslava Šolína v právní věci žalobce TREFIL, spol. s r. o., Strakonická 876, Praha 5, zastoupeného advokátem JUDr. Martinem Kopeckým, Lomená 5, 162 00 Praha 6, proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí, Vršovická 65, 100 10 Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 7. 1995 čj. 353/OOV/95

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 7. 1995 čj. 353/OOV/95 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 8. 1994 čj. VYS-3/3516/94/Po/Celb/Petk/1 se zrušují.
- II. Věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 1520 Kč na účet jeho právního zástupce JUDr. Martina Kopeckého do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru výstavby ze dne 17. 8. 1994 čj. VYS-3/3516/94/Po/Celb/Petk/1 byla žalobci uložena pokuta podle § 24 písm. e) zákona ČNR č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství, ve znění pozdějších předpisů, za porušení povinností na úseku vodního hospodářství, stanovených zákonem č. 138/1973 Sb., o vodách, ve výši 50.000 Kč.

Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím žalobou napadeným a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení posléze uvedeného rozhodnutí. Namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje věcné, časové ani místní vymezení konkrétního

protiprávního jednání (skutku), kterého se měl žalobce svým jednáním dopustit, pouze neurčitě uvádí, že se měl dopustit porušení povinností podle zákona o vodách. Zdůrazňuje, že v právním státě lze uložit sankci jen za konkrétní protiprávní jednání, takže rozhodnutí prvostupňového orgánu je z tohoto hlediska v rozporu s § 46 a § 47 odst. 2 správního řádu; toto rozhodnutí je tak rovněž nepřezkoumatelné. Tím, že rozhodnutí nevymezuje protiprávní jednání, kterého se žalobce měl dopustit, vzniká podle žalobce objektivně nebezpečí porušení zásady *ne bis in idem*, že by totiž za totéž jednání mohl být žalobce postižen ze strany správních orgánů vícekrát. Správní orgán I. stupně pak podle žalobce nevzal při ukládání pokuty v úvahu, že žalobce byl za deponii zeminy v provozovně postižen již rozhodnutím České inspekce životního prostředí (oblastního inspektorátu Praha) ze dne 25. 5. 1994. Přesto, že toto rozhodnutí bylo vydáno s poukazem na porušení ustanovení zákona o odpadech, mohlo postihovat totéž jednání jako pozdější rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy. Podle názoru žalobce nebyl Magistrát hl. m. Prahy oprávněn uložit žalobci za totéž jednání opětovně pokutu (navíc před uplynutím lhůty, kterou Česká inspekce životního prostředí stanovila k nápravě). Tímto postupem byla porušena zásada *ne bis in idem*, jakož i požadavek § 46 správního řádu na to, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Žalobce dále správnímu orgánu prvního stupně vytýká, že již při oznámení o zahájení správního řízení sdělil, že uloží pokutu ve výši 50 000 Kč. Takovým postupem porušil ustanovení § 32 odst. 1 a § 3 odst. 1, odst. 2 a odst. 4 správního řádu, neboť již při zahájení řízení oznamoval účastníkovi a dotčeným správním orgánům, jakým způsobem rozhodne, a to bez ohledu na to, jaké skutečnosti budou v řízení zjištěny. V době zahájení správního řízení nemohl správní orgán mít zjištěný skutečný stav věci procesními prostředky podle správního řádu, proto neměl být již rozhodnut, v jaké konkrétní výši bude údajné jednání žalobce pokutovat. Toto porušení pravidel správního řízení mohlo mít podle žalobce vliv na zákonnost pozdějšího rozhodnutí.

Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle žalobce rovněž nevyplývá, že se tento správní orgán při uložení pokuty zabýval kritérii pro správní uvážení, které stanoví § 24f zákona o státní správě ve vodním hospodářství, takže to rovněž mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Žalovanému pak žalobce vytýká, že ani v odvolacím řízení nebyla odstraněna základní vada rozhodnutí prvostupňového orgánu, totiž neurčitý výrok nevymezující údajné protiprávní jednání žalobce; z jeho rozhodnutí nevyplývá, že by přihlížel ke kritériím § 24f zákona o státní správě ve vodním hospodářství, ke kterým se při ukládání pokut podle tohoto zákona přihlížet má. Vzhledem k tomu, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s důvody obsaženými v odvolání žalobce, má žalobce zato, že napadené rozhodnutí je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, že zjištění skutkového stavu je nedostačující k posouzení věci a rozhodnutí posoudilo věc po právní stránce nesprávně.

Žalovaný v exepci k žalobě poukázal na průběh správního

řízení a konstatoval, že správní orgán prvního stupně respektoval všechna pravidla správního řízení v rámci příslušných ustanovení správního řádu a zákona o státní správě ve vodním hospodářství. Domnívá se, že nedošlo k dvojímu postihu za totéž jednání. K námitce žalobce, že vodohospodářský orgán nepřihlížel ke kritériím § 24f zákona o státní správě ve vodním hospodářství, zdůraznil, že správní orgány prvního stupně i druhého stupně přihlédly k tomu, jaké následky porušením povinností mohly nastat. To, že byl žalobce sankcionován na úseku odpadového hospodářství i vodohospodářským orgánem, je namístě vzhledem k příslušným ustanovením zákona o vodách a zákona o odpadech. Závěrem žalovaný poukázal na to, že žalobce se nikterak nepříčinil o odstranění či zmírnění škodlivých následků a zcela ignoroval správní úkony vodohospodářského orgánu. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice k tomuto vyjádření uvedl, že plně trvá na důvodech uvedených v žalobě a poukázal na to, že vytýkané nedostatky nelze napravit pozdějším tvrzením žalovaného obsaženým v jeho vyjádření k žalobě.

Ze správního spisu, který žalovaný předložil, vyplynuly tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Dne 2. 6. 1994 byla provedena pracovníky odboru výstavby Magistrátu hlavního města Prahy a odboru ochrany prostředí Obvodního úřadu pro Prahu 5 neohlášená vodohospodářská revize v areálu zařízení staveniště firmy TREFIL v Praze 5, Strakonická 876. Při místním šetření byla zjištěna řada nedostatků podrobně uvedených v protokolu, jenž byl sepsán dne 2. 6. 1994, zejména bylo zjištěno, že na ploše zařízení staveniště se nachází velká deponie zeminy nezjištěného objemu, která zasahuje těsně k dešťovým usazovacím nádržím.

Dne 12. 7. 1994 oznámil odbor výstavby Magistrátu hlavního města Prahy žalobci, že podle § 18 spr. ř. zahajuje řízení ve věci nedovoleného využití plochy zařízení staveniště jako deponie zeminy, čímž došlo k porušení povinností stanovených vodním zákonem. Správní orgán poukázal na vodohospodářskou revizi provedenou dne 2. 6. 1994, při níž bylo zjištěno, že 1) na ploše zařízení staveniště se nachází velká deponie zeminy nezjištěného objemu, která zasahuje těsně k dešťovým usazovacím nádržím a nachází se v inundačním území vodního toku Vltavy a v druhém ochranném pásmu odběru vody pro úpravnu vody v Praze - Podolí, 2) na volné nezabezpečené ploše zařízení staveniště a v opravárenské hale byly zjištěny další hrubé nedostatky vyplývající z nedovoleného nakládání s látkami škodlivými vodám. Správní orgán výslovně uvedl, že předmětem správního řízení je pouze skutečnost uvedená pod bodem 1) vzhledem k tomu, že správní řízení ve věci nedovoleného nakládání s látkami škodlivými vodám je již vedeno Českou inspekcí životního prostředí, a dále, že na základě zjištěných skutečností vodohospodářský orgán Magistrátu hl. m. Prahy uloží podle § 24 písm. e) zákona ČNR č. 130/1974 Sb., ve znění pozdějších předpisů, pokutu za porušení povinností na úseku vodního hospodářství, stanovených zákonem č. 138/1973 Sb., o vodách, ve výši 50 000 Kč.

Žalobce se přes výzvu správního orgánu k zahájenému správnímu řízení nevyjádřil.

K zahájenému správnímu řízení Místní úřad v Praze - Velké Chuchli dopisem ze dne 25. 7. 1994 sdělil, že několikrát upozorňoval žalobce na nutnost zjednání nápravy, ta byla přislíbena, ale bezvýsledně.

Z popudu Místního úřadu Městská část Praha - Velká Chuchle se k věci vyjádřilo i Povodí Vltavy, a. s., které v dopise ze dne 19. 4. 1994 jako správce toku Vltavy sdělilo, že z hlediska vodohospodářských zájmů jimi sledovaných je skládkování v bezprostřední blízkosti Vltavy nežádoucí. Pozemek se nachází v aktivní inundační oblasti Q5. Toto území přispívá k bezpečnému převádění povodňových územím a je snahou nesnižovat kapacitu průtočného profilu. Činnosti žalobce na tomto území jsou tedy z hlediska protipovodňové ochrany Prahy naprosto nevyhovující a nebezpečné.

Správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč. Vyšel ze zjištění vodohospodářské revize ze dne 2. 6. 1994 a dospěl k závěru, že zjištěné nedostatky naplňují skutkovou podstatu pokuty podle § 24 písm. e) zákona o státní správě ve vodním hospodářství, za porušení povinností na úseku vodního hospodářství.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž poukázal na to, že zemina je připravena k rekultivaci břehů Vltavy dle rozhodnutí Magistrátu.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na zjištěné nedostatky a zdůraznil, že deponie se nachází v aktivní inundační oblasti (přičemž nebyl udělen příslušným vodohospodářským orgánem souhlas ve smyslu § 13 zákona o vodách). Jedná se o zařízení a činnosti, které mohou ovlivnit vodní poměry. Existence deponie je v rozporu s příslušnými ustanoveními vodního zákona a v rozporu se zásadami pro výstavbu v zátopových územích s taxativně uvedenými druhy povolených činností. Značně snižuje kapacitu průtočného profilu Vltavy při velkých vodách. Stav deponie a celkového zařízení staveniště je nežádoucí v rámci platného rozhodnutí čj. OVLHEZ 5663/95/Pe/Harb ze dne 17. 12. 1985 věcně a místně příslušného vodohospodářského orgánu o vyhlášení pásem hygienické ochrany pro vodárnu Podolí a rovněž je potencionálním nebezpečím porušení vodohospodářského díla - Modřanského jezu. Protože odvolací orgán dospěl k závěru, že pokuta byla uložena v souladu s platnými právními předpisy na úseku vodního hospodářství, napadené rozhodnutí potvrdil.

Při podání žaloby žalobce předložil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 25. 5. 1994 čj. 1 OH/648/94, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 238/1991 Sb., o odpadech, za ukládání odpadu v prostoru, který k tomu není určený (mezi

Strakonickou ulicí a levým břehem Vltavy ve Velké Chuchli).

Soud se věcí zabýval v souladu s dispoziční zásadou (§ 249 odst. 2 a § 250h odst. 1 o. s. ř.) v těch mezích, které žalobce žalobou vytyčil a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, i když ne ze všech důvodů, které žalobce uplatnil. Se souhlasem žalobce a s ohledem na nevyjádření nesouhlasu žalovaným soud o věci nenařizoval jednání (§ 250f odst. 1 písm. b/, odst. 2 o. s. ř.).

O žalobních námitkách uvážil soud toto:

Podle ustanovení § 46 správního řádu rozhodnutí správního orgánu musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. Podle ustanovení § 47 odst. 1 správního řádu rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Podle odstavce druhého uvedeného ustanovení výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popř. též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá účastníkovi řízení povinnost k plnění, stanoví pro ni správní orgán lhůtu.

Z ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu explicitně nevyplývá, že by výrok rozhodnutí musel obsahovat věcné, časové a místní vymezení konkrétního protiprávního jednání, kterého se měl žalobce svým jednáním dopustit, jak je v žalobě namítáno. Zjevně však pouze výrok rozhodnutí je schopen právní moci, tzn. představuje onu kvintesenci správního aktu, která je způsobilá zasáhnout práva a povinnosti účastníků. Proto také jen z výroku rozhodnutí lze zjistit, zda tu není překážka věci již rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli jeho důvody) mohou být vynuceny správní exekucí, jen porovnáním výroků rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně dozorcí orgány nebo soud posuzují, zda oba výroky jsou konformátní a zda tedy vyšší správní stolice nerozhodovala o jiné věci atd. Ze všech těchto důvodů je požadavek, aby - při ukládání sankce za správní delikt - byl ve výroku také popsán skutek, za který je sankce ukládána, takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným. Žalobce má proto pravdu, namítá-li, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně odporuje v tomto směru zákonu.

Jde však o porušení procesního předpisu a tedy o vadu řízení; soud tu musí vždy zkoumat, zda taková vada řízení mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 250i odst. 3 o. s. ř.); není-li tomu tak, nemůže soud na žalobní námitku vejít.

Není proto *eo ipso* důvodem pro zrušení rozhodnutí, je-li vymezení protiprávního jednání obsaženo v odůvodnění rozhodnutí. Tak tomu je i v této věci, když z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že dne 2. 6. 1994 bylo správním orgánem v areálu zařízení staveniště firmy TREFIL ve Strakonické ulici č. 876 v Praze - Velké Chuchli zjištěno, že na ploše zařízení staveniště se nachází velká deponie zeminy, která zasahuje těsně k dešťovým usazovacím nádržím. Věcné, časové

a místní vymezení protiprávního jednání žalobce, za něž byl sankcionován, je tedy obsaženo (a postačujícím způsobem specifikováno) v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Výrok uvedeného rozhodnutí pak obsahuje rozhodnutí ve věci (uložení pokuty za porušení povinností na úseku vodního hospodářství) s uvedením ustanovení příslušného právního předpisu, rovněž je uvedena lhůta splatnosti uložené pokuty.

Žalobce ve správním řízení nenamítal, že byl za uložení deponie zeminy v jeho provozovně postižen již rozhodnutím České inspekce životního prostředí. Tuto skutečnost uvedl teprve v žalobě: má za to, že Magistrát hlavního města Prahy nebyl oprávněn mu uložit za totéž jednání opětovně pokutu. Přitom zdůraznil, že tímto postupem byla porušena zásada *ne bis in idem*. Při podání žaloby žalobce předložil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení odpadového hospodářství ze dne 25. 5. 1994 čj. 1 OH/648/94, z něhož vyplývá, že žalobci byla na základě ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 238/1991 Sb., o odpadech, uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za ukládání odpadu v prostoru, který k tomu není určený (porušení ustanovení § 3 odst. 3 uvedeného zákona). V rámci nápravného opatření pak bylo žalobci uloženo odstranit skládku výkopové zeminy z pozemku mezi Strakonickou ulicí a levým břehem Vltavy ve Velké Chuchli do konce roku 1994.

Především nutno uvést, že nelze zcela spolehlivě posoudit, zda Českou inspekcí životního prostředí byla žalobci uložena pokuta za tentýž skutek jako Magistrátem hlavního města Prahy, ale i kdyby tomu tak bylo, nelze v tom shledat porušení zásady zákazu dvojího trestání za jeden skutek, totiž, že by za totéž jednání nemohl být žalobce postižen ze strany správních orgánů vícekrát.

Tento soud již v minulosti vyložil, že také ve správním řízení platí zásada zákazu dvojího projednání téže věci (rozhodnutí publikované pod č. 44 Výběru soudních rozhodnutí ve věcech správních). Vyložil také (rozhodnutí č. 182 Soudní judikatury ve věcech správních), že správní orgány musí postupovat podle absorpční zásady (§ 12 odst. 2 zákona o přestupcích) také v případě souběhu jiných správních deliktů, jestliže o nich má rozhodnout tentýž správní orgán.

O žádný z těchto případů tu ale nejde, zejména tu nejde o "tutéž věc".

Českou inspekcí životního prostředí byla totiž pokuta uložena za porušení zákona o odpadech a Magistrát hlavního města Prahy přistoupil k uložení pokuty žalobci za porušení zákona o vodách, takže v uvedených správních řízeních se jednalo o různé zákonem chráněné zájmy. Samostatný postih za totéž jednání, naplňující znaky různých skutkových podstat různých deliktů podle různých právních předpisů není vyloučen, jestliže o postihu mají podle zákona rozhodovat různé správní orgány. Je věcí zákonodárce, aby - má-li za to, že takové trestání, jevící se jako dvojí postih téhož je věcně nevhodné - právní úpravu změnil. Magistrát hlavního města Prahy přitom neměl důvod vyčkávat

s případným uložením pokuty až do doby, kdy žalobci uplynula lhůta k odstranění skládky výkopové zeminy, stanovená mu Českou inspekcí životního prostředí, protože žalobce postihoval za porušení zájmu chráněného jiným právním předpisem.

V daném případě bylo správní řízení ve smyslu § 18 odst. 1 správního řádu zahájeno z podnětu správního orgánu (Magistrátu hlavního města Prahy, odboru výstavby). Správní řád nemá zvláštní ustanovení upravující náležitosti takového způsobu zahájení řízení, nutno proto obdobně použít ustanovení § 19 odst. 2 správního řádu, které upravuje náležitosti podání. Ze zahájení správního řízení z podnětu správního orgánu by tak mělo být patrné, co se se navrhuje. V takovém případě byl však namíste odkaz na příslušné ustanovení zákona, které bylo žalobcem porušeno, s uvedením zákonného ustanovení, podle něhož přicházelo v úvahu uložení pokuty. Správní orgán prvního stupně sice uvedl příslušné ustanovení zákona o státní správě ve vodním hospodářství, podle něhož přicházelo v úvahu uložení pokuty žalobci, zároveň však uvedl také, v jaké výši bude pokuta žalobci uložena; tuto pokutu pak také uložil. Správní orgán prvního stupně tedy setrval u výše pokuty uváděné v zahájení správního řízení (jako by šlo o návrhové řízení, srv. i formulaci v odůvodnění rozhodnutí "...byla navržena pokuta 50 000 Kč...") a zejména výši uložené pokuty v rozhodnutí vůbec neodůvodnil.

Tu je ovšem žalobní námitka namíste.

Podle § 24e zákona ČNR č. 458/1992 Sb. se pokuta za porušení jiných povinností podle § 24 písm. e) stanoví ve výši od 1000 Kč do 200 000 Kč podle závažnosti porušení povinností. Podle § 24f uvedeného zákona se při ukládání pokuty podle § 24e přihlíží zejména k tomu, jaké následky porušení povinností způsobilo, popřípadě mohlo způsobit, k okolnostem, za nichž k němu došlo, a jak se právní subjekt přičinil o odstranění nebo zmírnění škodlivých následků.

Výše uložené pokuty je výsledkem správního uvážení, které je soudem přezkoumatelné ve smyslu § 245 odst. 2 o. s. ř. Má-li soud vůbec mít možnost posoudit, zda rozhodnutí v části, již stanovilo výši pokuty a bylo tedy vydáno na základě volné úvahy, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, nepostačuje, že stanovená výše je v rozpětí, které zákon připouští, ale musí být přezkoumatelné i zda a pokud byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená.

V daném případě však správní orgány obou stupňů výši uložené pokuty nezdůvodnily ve svých rozhodnutích vůbec; napadená rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Správní uvážení je ovšem soudem podle zákona přezkoumatelné a správní orgán si při něm nemůže počínat zcela libovolně; to by bylo v rozporu s charakterem státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené. Tam, kde rozhodnutí je vydáno na základě zákonem povolené volné úvahy, je povinností správního orgánu volné úvahy užít, to je zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si zatím účelem

potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování, dospět k rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad pro stanovení výše pokuty a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Jestliže zákon přímo stanoví hlediska, k nimž je povinen správní orgán při stanovení výše pokut přihlídnout, je povinností správního orgánu každé hledisko zvážit samostatně a poté všechna v souhrnu, a vypořádat se s námitkami uplatněnými účastníkem v průběhu řízení.

V rozsuzovaném případě se správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec výši stanovené sankce nezabýval, a nezabýval se jí ani odvolací správní orgán. Odvolací orgán, ač je povinen napadené rozhodnutí přezkoumat v celém rozsahu a je-li to nutné, také oprávněn řízení doplnit a zjištěné vady odstranit (§ 59 odst. 1 správního řádu), tak neučinil.

Ze shora uvedených důvodů soud proto žalobě vyhověl a naříkané rozhodnutí zrušil podle § 250j odst. 2 o. s. ř. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém jsou správní orgány vázány názorem soudu v tomto rozhodnutí vysloveným (§ 250j odst. 3 o. s. ř.).

Soud přiznal úspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení (§ 250k odst. 1 o. s. ř.) v částce 1520 Kč, kterou představuje částka 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek a částka 520 Kč za čtyři úkony právní pomoci v řízení o žalobě a čtyřikrát paušální částka 30 Kč (§ 14, § 16 a § 19 tehdy platné vyhlášky č. 270/1990 Sb., advokátní tarif).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Praze 25. května 1998

JUDr. Michal Mazanec v. r.
předseda senátu
Za správnost vyhotovení: